

Красимир Бачков
Съветите на дядо

„Можем да живеем много по-добре...
...ако достатъчно го искаме!“

Дядо ми много обичаше булките. Всяка неделя ходеше да ги гледа пред гражданското отделение на Общината. След церемонията в ритуалната зала, те поднасяха цветя в нозете на един грубо издялан мъж от цимент в близката градинка. По традиция след това младоженецът вземаше на ръце булката и я носеше до сватбарската кола. На неделя се случваха по няколко сватби и естествено се обсъждаха всички достойнства на булките. Никога не чух лоша дума за тях.

– „Сватбите радват Бога и хората!“ – простичко казваше старецът. Младоженците пък изобщо не бяха обект, на наблюдение и коментар.

Една неделя през пролетта, случайно минавах оттам точно в момента, когато младоженецът бе понесъл булката. Дали тя бе много тежка, или той много слаб не знам, но гледката бе достойна за нямото кино. Горкият човечец плетеше крака, а харпията в бяло така се бе вкопчила във врата му, сякаш искаше да го удуши. Как да е, той я замъкна до колата, а там, докато я слагаше на седалката, силите го напуснаха и той се катурна заедно с нея вътре. Ритна като заклано пиле с крака във въздуха и аз си помислих, че врата му е прекършен безвъзвратно. Тъкмо се чудех кой ще консумира първата брачна нощ, когато младоженецът се измъкна от колата, отръска се като куче от вода и смело седна на задната седалка. Явно бе мъжко момче. Като се върнах у дома, споделих с дядо впечатленията си, а той ме смъмри заедно се присмивам на случилото се.

Светът е несъвършен, моето момче и точно това му е хубавото! – заключи той, а аз тогава дори не го разбрах. Не ми беше ясна и често повтаряната от него сентенция, че всички можем да живеем много по-добре, стига да го искаме достатъчно.

– „Избръмчал е старецът!“ – помислих си и за да се убедя в това, го запитих с кое от двете гаджета дете се свалях, да танцувам довчера в дискотеката. Той ме изгледа недоумяващо, почеса се по врата и накрая се тросна:

– Глей какъв пергишин си се източил, а мене питаш за такива неща!

– Ами нали ти си специалист! – не му останах длъжен – Щом разбираш от булки, значи и за момичетата можеш да ме посъветваш.

Дядо се усмихна замечтано:

– Булките са като цветята, калпазанино! На тях само може да се радваш! А си мисля, че ще е редно да танцуваш с тая, която по ти харесва. Иначе цялата вечер ще те е яд на себе си.

– Но те и двете не ми харесват! – ухилих се нахално, а учудването в дядовия поглед видимо нарасна:

– Че защо ще танцуваш тогава с тях?

– Защото те ме харесват!

– И таз добра! Та нали ако те харесваха повече момичета, съвсем щеше да объркаш конците? Пък и не си длъжен, да хукваш подир всяка, която ти свирне!

– Е, трябва да трупам опит все пак! – оправдах се възможно най-глупаво аз. Дядо се засмя и махна с ръка:

– В тая работа опита нищо не струва! Ще дойде време и някоя така ще ти завърти главата, че ще забравиш и опит и всичко.

– Тя вече ми я завъртя! – признах смутено.

– Но нали каза, че не ти харесвали?

– Тая е друга! Супер гадже е! Не само аз, а и всички момчета си падат по нея.

– А тя?

– Тя нищо! Прави се на принцеса и се кефи, дето всички и се свалят.

– Приятел има ли си?

– Доколкото знам, не. Пък и за какъв чеп и е? Сега всички пичове са нейни, а иначе трябва да скучае само с един.

– Ех, синко! Какво магаре си само! – поклати тъжно глава дядо.

– Защо? – възмутих се аз.

– Да има момиче, което ти харесва, а да се занимаваш с други! Срамота!

– А какво да правя? Ако седна да и се обяснявам, тя ще ме отреже и толкова!

– А ти не се обяснявай! Просто си я вземи! Щом е ничия, значи е твоя! Няма нищо невъзможно на тоя свят, щом го искаш достатъчно! – заключи дядо и ми обърна гръб.

– Да, да! Лесно ти е на тебе да даваш акъл! Тя да не е чанта, че да я взема! – възразих и вечерта отидох на дискотека раздвоен и омърлушен. Диджеят наду музиката, ударихме по една бира и купонът се завихри страхотно. Звезда на вечерта естествено бе Ани. Така се казваше момичето, по което всички мъжкарите от единадесети клас въздишаха. Въздъгнах и аз. От къде да взема кураж, че да я поканя на танц? Поръчах си още една бира, но се отказах да я пия. Сетих се как мирише на бъчва баща ми, като се върне вечер порядъчно пийнал от тая конска пикня. В тоя момент Ани се оказа сама на бара и реших да нападна по дядовия съвет. Бързо се инсталирах до нея и изръмжах с пресекнал от вълнение глас:

– Казват, че си готина пичка! Верно ли е?

Момичето го прие като най-нормалното нещо на света. Явно бе свикнала да слуша подобни глупости. Усмихна се и ме изгледа тъй, сякаш бях току що появило се петно върху новата и рокля.

– Много си умен, бе сладур!

– Такъв съм си по рождение! Кво ще кажеш, да се чупим от тук? – опитах почвата аз.

– И къде ще ме заведеш? – в гласа и прозвуча толкова досада, та чак ме досрамя. Като не можах да измисля друго, изгърсих:

– В парка, разбира се! Писна ми от тия заведения!

– И на мен ми е скучно, но не мога да си представя какво ще правим посред нощ сред дървета, кучета, наркомани и всякакви дивотии!

– Говориш тъй, сякаш морската градина е някаква джунгла!

– А не е ли?

– Ами щом така приемаш всичко, представи си тогава, че съм Тарзан и ще бъдеш по-спокойна!

– Знаеш ли, толкова ми е тъпо, че може и да се съглася. А и ти наистина приличаш на Тарзан. Особено както ме гледаш!

– Как те гледам?

– Сякаш ще ме ядеш!

– Не би било лошо да опитам малко от теб, но не искаш ли – сетих се – да те заведе на едно капанче, долу при рибарите, да си оближеш пръстите от рибата, дето я приготвят там! А и е къде по-готино от тук!

– Аз риба не обичам, но може да дойда, стига твоите рибари да не са някакви пияндета. Заболя ме главата от този дим!

– Абе, пият момчетата, но не се напиват, щото са много печени! Ще видиш, че ще ти хареса! – раздувах яко аз, макар да бях ходил само веднъж в това капанче и гледах точно как се млатят по пияните тикви. Важно бе да я измъкна от дискотеката и да останем само двамата. После все нещо щях да измисля. Ей тъй, на шега, гепих Ани и двамата забихме към „Делфина“. Като стигнахме там, вече минаваше полунощ и кръчмата бе затворена. Само двама бараби се караха, седнали на една лодка. Аз се ядосах, защото идеята ми се провали, а Ани ме изненада с въпроса:

– Тарзана, можеш ли да откраднеш една лодка и да си спретнем романтична разходка в морето?

Беше детска работа да разбия катинара на някоя лодка, но ми трябваша и гребла все пак. Огледах се наоколо и видях две кръстосани гребла, на висящата рибарска мрежа, встрани на кръчмата. Бог Нептун бе с мен. Отмъкнах ги и след малко вече гребях по спокойната вода на залива. Пред нас блестяха светлините на десетина кораба на рейд, а зад

гърба ни примигваше с милионите си лампи градът. Нощта бе тиха и доста студена за месец май. Ани се бе свила на носа на лодката и сякаш трепереше. Свалих си дънкеното яке и и го подадох. Тя го наметна и се ухили:

– Ако бяхме в средните векове, сега щеше да ми направиш серенада, вместо любовно обяснение!

– Че кой ти се обяснява в любов? – възмутих се престорено аз. Тя трепна като ударена и неуверено запита:

– А защо ме сваляш тогава?

– Ми щото си готина! И щото няма да е зле, ако се навиеш!

– За какво да се навия?

– Е, малко секс никога не е излишен, нали? – ударих го съвсем през просото. Тя помълча, а после тихо призна:

– Знаеш ли Тарзане, аз досега не съм го правила! И хем го искам, хем ме е страх! Направо не знам какво искам!

– Не е голяма философия! – давах го тежко. Факта, че и аз не го бях правил, не се броеше, защото тя просто не го знаеше.

– Знам, но не мога да се отпусна. На вас момчетата ви е лесно. Спите с по-грозните, защото те са винаги навити, а после търсите по-хубави момичета. Вече си мисля, да отида на Джулай морнинг и да затворя очите. Там поне няма да ме помнят на другия ден.

– Ако го направим сега и аз няма да те помня утре!

– Да, бе! Повярвах ти! А в други ден половината град ще знае, че си ме чукал!

– С тая логика има опасност да си умреш девствена! – присмях и се грубо, а откъм сушата изведнъж ни налетя вятър. Духаше силно и поривисто и ни буташе неусетно навътре. Потръпнах от студ и някакъв неясен страх. Натиснах здраво греблата, но лодката бе с висок борд и просото силите не ми стигаха, за да се боря с вятъра.

– Искаш ли да ти помогна? – предложи Ани, очевидно по-уплашена и от мен.

– Хайде, ела! – отместих се настрана аз и двамата загребахме като роби в галера. Резултатът не се промени особено.

– Дай поне да караме към корабите! – посочих акостиралите наблизо тъмни силуети, с проблясващи по тях светлини. Точно в този момент вятъра стихна. Започнахме бавно да приближаваме брега. Бяхме се отдалечили встрани от града и когато най-после минахме прибоя и лодката меко заора в пясъка, видяхме, че сме някъде под ресторант „Трифон Зарезан“. Брега бе пуст, ние бяхме уморени и доста мокри, а от изток

утрото вече сивееше.

– Знаеш ли, че нашата вила е наблизко? – посочи нагоре Ани – Над пътя е. Има бойлер и одеяла. Можем да се изкъпем и изсушим.

– Супер! – зарадвах се истински. Тя ме поведе по стълбите нагоре и не след дълго скочихме през оградата на малко лозе с дървена барака по средата. Ани бръкна под стряхата и извади ключ за вратата. След малко, излегнати на едно легло, посърбвахме от една чаена чаша водка, докато чакахме да се стопли водата в бойлера. И двамата бяхме загърнати с родопски одеяла, и двамата бяхме уморени и доволни.

– Ама как ни се размина, а? – вече със светнали очи тържествуваше Ани. – За малко да идем до средата на морето! Леле, каква патка съм само! – Тя се заливаше от смях, а на мен изобщо не ми се вярваше, че всичко това се случва в действителност. По-скоро ми приличаше на ония шури американски филми, дето все ги дават по телевизията. Сетих се за дядо и неговият съвет и приближих до Ани. Прегърнах я. Тя не се отдръпна. После се целунахме. Правеше го много хубаво. От водката или от нещо друго и на двамата ни стана топло и хвърлихме одеялата. Видях как между горните копчета ризата и се разтвори и там седефено се издуха гърдите и. Погалих ги. Откопчах копчетата и зарових лице в меката омая на плътта и. Тя изохка от удоволствие, отблъсна ме и трескаво започна да се съблича. След секунда вече бяхме едно цяло. Всичко край нас се въртеше, пишцеше и стенеше, а огъня на желанието изгаряше телата и душите ни. Малко по-късно, слънцето се провря през полуспуснатите щори на прозореца и денят усмихнато ни намигна.

Късно привечер стоях при дядо и гордо разказвах:

– Взех си я, дядо! Точно както ми каза! Най-готината мацка вече е моя! Ти си най-бойният старец, с най-добрите съвети на света! Направо си железен, ти казвам!

Дядо тъжно се усмихна:

– Абе малко съм ръждясал, ама нейсе! Като не мога да ти дам лош пример, поне добър съвет да ти дам! И щом казваш, че е твое момичето, браво! Докато вярваш в това, ще си струва да си с него.

Дядо се умълча, а аз се запътих към телефона. Звънеше като на пожар.

– Ало! – обади се отсреща Ани.

Наскоро след това дядо почина. Като хайдутин си облече най-новата риза и усмихнат си отиде от живота. Беше спокоен старецът, защото след себе си ми оставяше оня кураж, който ми бе нужен да вземам и да

давам всичко, което си струва в дните пред мен.

КРАЙ

© 2006 Красимир Бачков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3079>]